

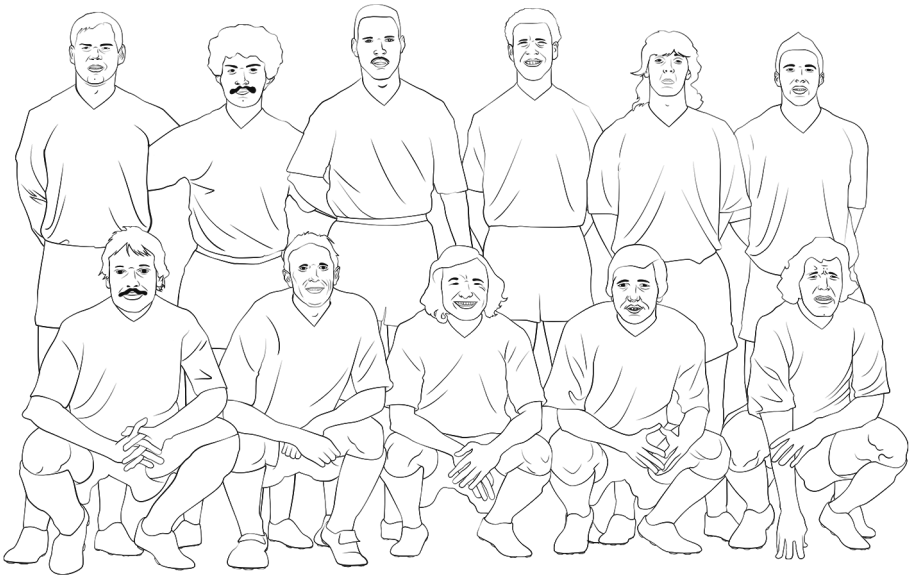
Tim Nieve

Het waren 18 onvergetelijke minuten...

De bijzondere levensverhalen van elf
spelers die één keer Oranje haalden

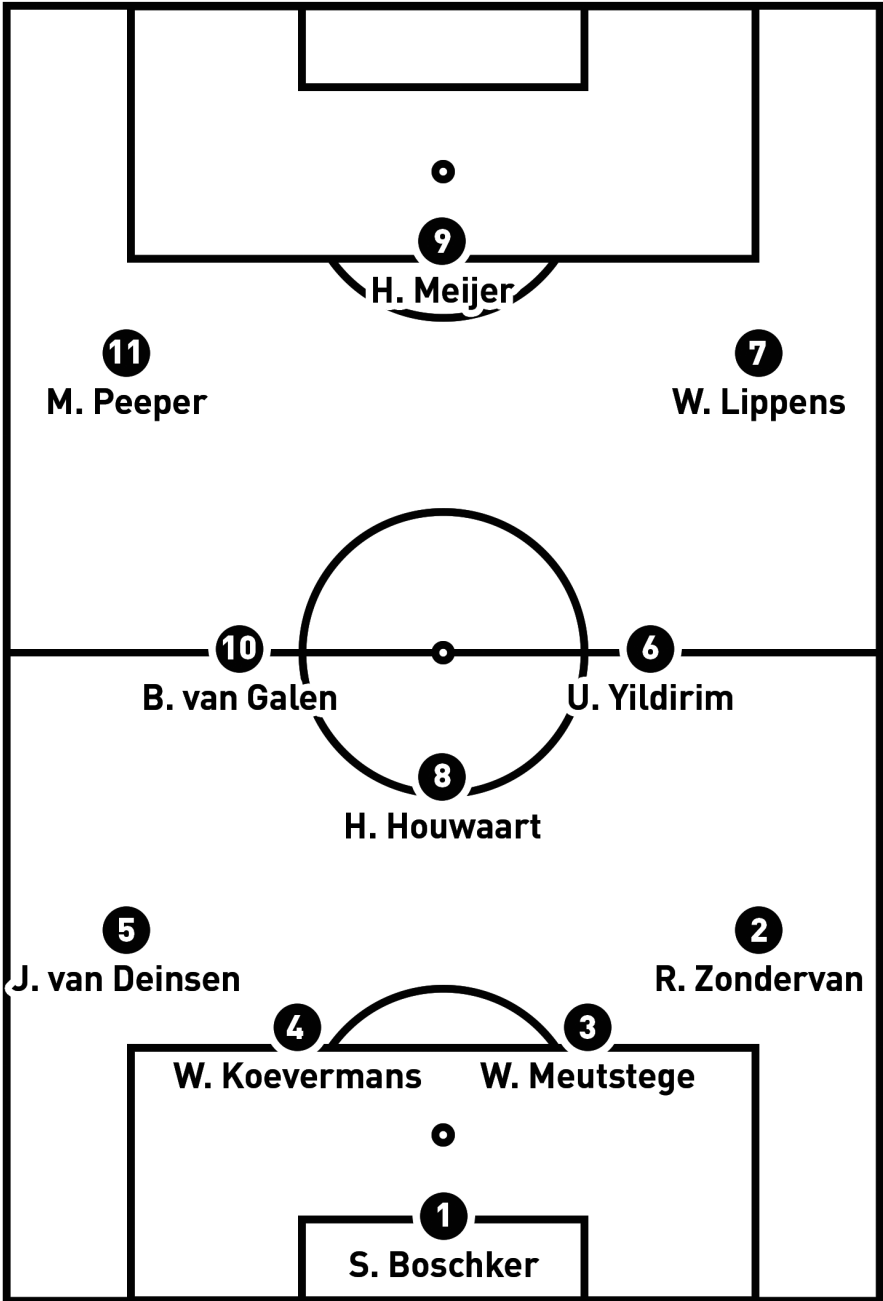
Met een voorwoord van Wesley Sneijder

*Achterste rij v.l.n.r.: Sander Boschker, Romeo Zondervan, Henny Meijer,
Wim Koevermans, Marcel Peeper, Ugur Yildirim*

*Voorste rij v.l.n.r.: Jan van Deinsen, Barry van Galen, Willi Lippens, Wim
Meutstege, Henk Houwaart*

Inhoud

Voorwoord Wesley Sneijder – Mijn debuut in Oranje en hoe het verder ging...	9
1. Sander Boschker – De Totti van Twente	13
2. Romeo Zondervan – Pingeldoos en Porno King	29
3. Wim Meutstege – Anonieme avonturier	45
Top 11 minste speelminuten eenmalige debutanten	61
4. Wim Koevermans – Reusachtige figurant in Oranje-voetbalhistorie	63
5. Jan van Deinsen – Drive van diamant	79
Top 11 oudste eenmalige debutanten	95
6. Ugur Yildirim – In Oranje, maar nooit in oranje	97
7. Willi Lippens – Publiekslieveling op platvoeten	113
Top 11 jongste eenmalige debutanten	129
8. Henk Houwaart – <i>Oh Oh Den Haag</i> met een zachte ‘g’	131
Top 11 grootste overwinningen onder de eenmalige debutanten	145
9. Henny Meijer – De stijf tweebenige postzegelverzamelaar	147
Top 11 grootste nederlagen onder de eenmalige debutanten	161
10. Barry van Galen – De afgekeurde metselaar	163
11. Marcel Peepers – Positieve pechvogel	177
Verantwoording en dank	191

1. Sander Boschker

De Totti van Twente

Bij de familie Boschker doen ze alles met hun handen. Pa is metselaar, ma is schoonmaakster en ook alle vier de zoons hebben twee rechterhanden. ‘Mijn drie broers hebben net als ik allemaal op doel gestaan,’ zegt Sander Boschker, jongste van acht kinderen.

Dat hij keeper wordt is logisch, want alleen dan mag hij meedoen met de oudere gasten. ‘Het ging me altijd makkelijker af dan voetballen. De oeh’s en ah’s schalden over het pleintje als ik weer een onmogelijke bal had gepakt, dat was wel leuk. Als er niemand anders was, ging ik samen met mijn broer voetballen. Op goal trappen en wie het langst het doel schoon kon houden, mocht blijven staan. Eigenlijk was ik dat altijd.’

Het accent is Herman Finkers-achtig, precies zoals je het je bij een Tukker voorstelt. En dat terwijl Sander eigenlijk uit de Achterhoek komt, uit het Gelderse Lichtenvoorde. In die tijd is hij een heel rustig kereltje met op zijn neus een sportief montuur. Op school blinkt hij niet uit. ‘Groep 1 en 2 had je in de jaren 70 nog niet, wij begonnen toen nog in het huidige groep 3.’ En dat merkt hij direct. ‘Ik bleef meteen zitten, het wilde gewoon niet.’ In de dagen dat hij niet naar school hoeft, is Sander stevast te vinden op de

velden van de plaatselijke tweedeklasser Longa '30. Net als zijn ouders. Zijn moeder is kantinejuf en zijn vader beheert de wedstrijdballen.

‘Er waren nog geen F’jes, dus ik mocht pas op voetbal toen ik acht was.’

In het begin is zijn moeder nog fanatieker dan hijzelf. ‘Bij selectiewedstrijden stond ze achter het doel om me tips te geven. Bijvoorbeeld dat ik op de zestienmeterlijn moest gaan staan als de bal aan de overkant was. Vanaf dat moment heb ik dat ook gedaan.’

Moeders geestdrift werkt aanstekelijk op haar doorgaans zo lieve zoon. ‘In het veld werd ik een heel ander persoon. Ik wilde gewoon altijd winnen.’ Die mentaliteit neemt hij mee naar zijn strafschoopgebied, waar hij indruk maakt met reflexen die met het blote oog nauwelijks zichtbaar zijn. ‘Ik vond dat ik in de jeugd wel redelijk allround was. Zowel in de vijfmeter als op de lijn was ik wel oké.’ Hij meldt het met bescheidenheid.

Ondanks zijn talent voor het vangen van ballen is de eigenzinnige Sander het na een tijdje zat. ‘De E’tjes en de D’tjes had ik doorlopen. We werden een paar keer kampioen, maar ik had nooit wat te doen. Ik wilde gaan voetballen.’ De trainer van de CI raakt in paniek en komt direct in actie. ‘Die man kwam wekelijks bij mijn moeder thuis. Hij zat op de vuilniswagen en die gasten dronken bij ons altijd een kop koffie.’ Na het topperleg wordt besloten dat Sander gewoon onder de lat blijft staan. Geen discussie mogelijk. ‘Ik heb me er vrij snel bij neergelegd. Ze zagen gewoon dat ik veel minder goed kon voetballen, haha.’

Los van zijn kwaliteiten is het ook anatomisch een zeer verantwoorde keuze. Sander heeft namelijk niet bepaald de

bouw van een behendige middenvelder. Hij is veel groter dan zijn leeftijdsgenoten, oogt wat log en loopt op zijn zestiende al rond met een snor. Alleen al bij het zien van die reuzen gestalte, verliezen spitsen hun scoringsdrift. Sander is goed, maar geen moment denkt hij aan een profbestaan. Hij gebruikt zijn handen liever om dingen in elkaar te zetten. 'Ik wilde timmerman of meubelmaker worden, dat vond ik hartstikke mooi.'

Zijn keepersambities reiken niet verder dan het eerste van Longa '30. Op die manier kan hij immers de Boschkerdynastie voortzetten. 'Veertig jaar lang heeft er een Boschker op goal gestaan bij die club. Al mijn broers hebben in het eerste gespeeld, ook mijn neefje zelfs eventjes. Dat is natuurlijk best apart.' Op zijn zestiende lukt het hem al te debuten, maar deze Boschker blijft slechts één wedstrijd. Al snel tonen Go Ahead Eagles, De Graafschap en FC Twente belangstelling voor die doelman met bril en snor.

'Twente speelde op het hoogste niveau, dus de keuze was makkelijk. Ik mocht op proeftraining komen en dat ging dramatisch, maar ze vonden het blijkbaar goed genoeg.'

Sander komt terecht in de A-jeugd van FC Twente, maar zelfs de overgang naar een profclub geeft hem niet het gevoel dat dit wel eens zijn beroep zou kunnen worden. 'Misschien ben ik daar wel veel te nuchter in geweest. Ik zag het gewoon als lekker voetballen.' En dat doet-ie. De bril heeft hij inmiddels verruild voor contactlenzen en dat heeft toch net wat lekkerder. De club is onder de indruk van zijn klemvaste knuisten en hevelt hem op zijn achttiende direct over naar het eerste elftal. Daar wordt hij reserve achter Hans de Koning. 'Hij was heel ervaren en zat ook wel tegen de Nederlandse top aan.'

Eenmaal in de profwereld, merkt Sander dat ook het voetbal een heuse ontgroening kent. ‘Het eerste jaar ben ik zoveel uitgescholden dat ik op het punt heb gestaan om te stoppen.’ Hij is een binnenvetter en houdt de frustratie voor zichzelf. ‘Ik zat altijd in een hoekje van de kleedkamer en ik zei niks. Ik keek enorm op tegen al die jongens en voelde mezelf een *nobody* tussen hen.’ Hij ziet parallellen met zijn opvoeding. ‘Misschien heeft dat er wel mee te maken. Als jongste van acht werd ik altijd met mijn kop in het zand geduwd. Zo heb ik me toen ook heel lang gevoeld.’ Met de kennis van nu, weet hij: ‘Als je die fase doorkomt, ga je het ook redden.’

Het profdebuut komt eerder dan gedacht: meteen in zijn eerste seizoen, als Hans de Koning één wedstrijd geschorst is. ‘Ik mocht toen spelen tegen Haarlem, ik was wel gespannen.’ Sander krijgt twee doelpunten om zijn oren, maar niet van de tegenstander. ‘Het waren twee eigen goals, omdat ze van richting werden veranderd. We speelden 2-2.’ Een vervolg op zijn debuut komt pas twee jaar later. ‘In de eerste wedstrijd van dat seizoen brak Hans zijn enkel. Toen heb ik een hele reeks partijen gespeeld. Het begon met MVV, dat ging goed en ik had een paar hele belangrijke reddingen. We wonnen met 1-0 en ik werd meteen gekozen tot Man van de Wedstrijd.’

Het is in die periode dat Sander het vertrouwen van de oudjes wint. ‘Als je het niet goed doet, merk je dat heel snel. Maar als je het redelijk doet, hebben ze niet veel commentaar. En dat was bij mij het geval. Op een gegeven moment maakte het die jongens niet uit of Hans of ik het doel verdedigde. Alleen heb ik dat toen helemaal nooit doorgehad.’

Toen Hans weer fit werd, was ik daarom ook extra bang om fouten te maken. Dat is natuurlijk niet goed voor je spel.' Na een paar onzekere optredens verliest Sander zijn basisplaats weer. 'Ik had veel eerder het besef moeten hebben dat ik gewoon goed was.'

Zoals altijd traint Sander als een bezetene, maar een nieuwe kans laat op zich wachten. Het duurt twee seizoenen, tot Hans de Koning in een vriendschappelijke wedstrijd geblesseerd raakt. 'Het was de afscheidswedstrijd van onze teamgenoot Fred Rutten. We speelden tegen het Barcelona van Cruijff, Koeman, Laudrup en al die andere coryfeeën. Vlak voor rust gleed er een speler op hem in en bij die actie brak Hans zijn bekken.' Iedereen heeft meteen door dat het foute boel is. 'Hij schreeuwde zo godsgruwelijk hard. Dat ging door merg en been, man. Het hele stadion was doodstil. Hij is er nooit van hersteld, hij heeft geen wedstrijd meer gespeeld.'

Met zijn nieuwe positie in de hiërarchie, schuift hij direct wat stoelen op in de kleedkamer. Plotseling zien zijn teamgenoten dat die nuchtere Sander bijgelovig is. 'Daarin was ik best maniakaal. Altijd eerst linkerscheenbeschermer, rechterscheenbeschermer, linkerkous, rechterkous, linkerschoen, rechterschoen, linkerhandschoen, rechterhandschoen.' Op wedstrijddagen wordt het nog gekker. Waar de rest maar al te graag gebruikmaakt van de materiaalman, pakt Sander altijd zijn eigen tas in. 'Niemand mocht aan mijn spullen komen. Ik nam altijd mijn wedstrijdtenue mee naar huis, dat waste ik dan zelf. Net zoals bij de amateurclub. Daar haalde ik een bepaalde zekerheid uit.'

Blijkbaar werkt het, want in de jaren die volgen ontwikkelt Sander zich tot een zeer betrouwbare nummer 1. Mis-